

άρπακολλῶ Κεφαλλ. *άρπακολλάω* Πελοπν. (Λάστ.) *άρποκολλῶ* Στερελλ. (Ἄμφ.) — Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 129 Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 82 *άρποκολλῶ* Λεξ. Δημητρ. *άρπονκολλῶ* Στερελλ. (Ἀράχ. Ἀρτοτ. Λοκρ.) Μέσ. *άρπακολλεῖμαι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *άρποκολλεῖμαι* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. *άρπάζω* καὶ *κολλῶ*. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 2.

1) Ἀρπάζω, πιάνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Ἄμφ. Ἀράχ. Λοκρ.): *Σὰν τὸν ἀρπακολλήσω 'ς τὰ νύχια μου, τότε θὰ ἰδῇ ποιὸς εἶμαι!* (ἀπειλή) Ἄμφ. *Ἀχ, κὶ νὰ σ' ἀρπονκόλλαγα 'ς τὰ νύχια μ'!* Ἀρτοτ. *Μουρέ, ἀρπονκόλλα του τοῦ σίχαμα!* αὐτόθ. *Ἀρπονκολλῶντα τοῦ σὲ'λλὶ οὐ λύκους τό 'κανι κονμμάτια αὐτόθ.* Συνών. *άρπάζω* Α 1, *άρπακῶνω*, *γραπῶνω*. β) Μέσ. συμπλέκομαι, προσκολλῶμαι πρὸς τινα Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Γ' Αθάν. ἐνθ' ἄν. Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: *Τὰ παιδάκια ἀρποκολλήθηκαν ἀπ' τοῖς ποδῆς τῶν μαννάδων τοὺς καὶ δὲν ξεκολλοῦσαν Γ' Αθάν. ἐνθ' ἄν. Τ' ἀργὰ ὡς τώρα εἶχαν τὸ νοῦ τοὺς τότε νὰ ῥῥη ἢ μάννα 'ς τὸ γαλάρι γιὰ νὰ ἀρποκολληθοῦνε 'ς τὰ μαστάρια τῆς Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. 2) Φιλονικῶ Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. *μαλῶνω*.*

ἀρπάκωμα τό, Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπακῶνω*.

Βιαία σύλληψις: *Θέλει ἀρπάκωμα μ' ἓνα στειλιάρι!* (φρ. ἀπειλητική).

ἀρπακῶνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ.) *ἀρπακῶνου* Μακεδ. (Βέρ.) Μέσ. *ἀρπακοῦμαι* Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπάζω* κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὰ συνών. *άρπακολλῶ* καὶ *τσακῶνω*.

Δράττομαι ταχέως, συλλαμβάνω, ἀρπάζω: *Τρέχουν, ἀρπακῶνουν καὶ φέρουν τῆνε κοντά του (ἐκ παραμυθ.) Ἄμισ. Δὲν τὸν ἀρπακῶνεις μ' ἓνα στειλιάρι; (βραχυλ. ἀντὶ δὲν τὸν ἀρπάζεις καὶ τὸν δέρνεις μ' ἓνα στ.) Κορινθ. Πιστήκανε χέρια μὲ χέρια, ἀρπακωθήκανε μέση μὲ μέση Πελοπν. || Φρ. Ἀρπακῶνι σ' ὅλα (τὰ πάντα ἐπιχειρεῖ) Βέρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άρπάζω* Α 1.*

ἀρπαξιά ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 95 *ἀρπαξιά* Ζάκ. *ἀρπαχιά* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπάζω*. Διὰ τὸν τύπ. *ἀρπακχιά* πβ. *ἀρμεκχιά* παρὰ τὸ *ἀρμεξιά*.

Ἀφαίρεσις ξένου πράγματος ἐνθ' ἄν.: *Ἐκανε μιὰ ἀρπαξιά σταφύλια Λακων. Μαζώματα τῆς ἀρπαξιάς ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαγή.*

ἀρπαξιμαῖος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ. Τζετ.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. *ἀρπαξιά* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ιμαῖος*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ ΓΧορτάτζ. Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Γ στ. 436 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Ὁ οἶονεὶ ἐξ ἀρπαγῆς προερχόμενος: *Νερό ἀρπαξιμαῖο* (τὸ ἐν σπουδῇ πρὸς ἀποφυγὴν συναντήσεως ἀνθρώπου ἐκ κρήνης λαμβανόμενον καὶ εἰς μαγικάς τελετάς χρησιμοποιοῦμενον). Συνών. *ἀρπαχτικός* 2.

ἀρπαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. *ἀρπαστός*. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ τὸν ἀόρ. *ἐρπαξα* τοῦ ρ. *άρπάζω*.

Ὁ γενόμενος ἀνάρπαστος. Συνών. *ἀρπαχτός* Α 1.

ἀρπαχτά ἐπίρρ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀρπαχτός*.

1) Ἐν σπουδῇ, ταχέως σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Διάβασα - ἔφαγα - μιλήσαμε ἀρπαχτὰ σύνηθ. || Ποίημ.*

Κυνηγημένος σὰ θεοὶ τὴ νύχτα 'ς τὰ λαγκάδια ἔβγαίνα κ' ἔβασκ' ἀρπαχτὰ τὰ κούφια βελανίδια ποῦ ἐσέποντο 'ς τὰ χώματα

Α Βαλαωρ. 3, 193. Συνών. *ἀδραχτά*, *ἀδραχτικά*, *ἀραχτά*, *ἀρπαχτικά*, *ἀρπαχτικοῦ*, *ἀρπαχτικοῦ-θε*, *βιαστικά*, *γορήγορα*, 'ς τ' *ἀρπαχτὰ* (ἰδ. *ἀρπαχτός* 2 β). β) Διακεκομμένως, πότε πότε Πόντ. (Σάντ.): *Ἀρπαχτὰ τρώγω.* 2) Κρυφίως Λεξ. Περίδ. Συνών. *ἀρπαχτάκι*. 3) Μετ' εὐχερείας, ἀκόπως, ἀπόνως Πόντ. (Κερασ.): *Ἀρπαχτὰ ἀρπαχτὰ ποίω τὴ δουλεία μ' (κάμνω τὴν ἐργασίαν μου).*

ἀρπαχτάκι ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀρπαχτὰ* μετὰ σημ. ὑποκορ.

Κρυφίως: *Τὴν πῆρε ἀρπαχτάκι* (ἐπὶ ἀνδρὸς ὅστις ἀπάγει ἐκουσίως γυναῖκα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων τῆς). Συνών. *ἀρπαχτὰ* 2.

ἀρπαχτάρι τό, Ζάκ. Κάρπ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗσ. *ἀρπάχτης* καὶ τῆς καταλ. -*άρι*.

1) Ὅργανον ἀγκιστρωτὸν διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνέλκουν τὰ εἰς φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλήματα Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρπάγη* 1. 2) Ὅργανον ἀλιευτικὸν ἐξ ἀνεστραμμένου κωνοειδοῦς θυλακωτοῦ δικτύου καὶ μακροῦ ξύλου πλαγίως εἰς τὸ στόμα προσηρμοσμένου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀλιεύουν ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης κογχύλια καὶ λοιπὰ Ζάκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρπάγι* 2. 3) Ὅργανον ἀλιευτικὸν μετὰ σιδηρῶν ἀγκιστρῶν διὰ τοῦ ὁποῖου ἀγρεύουν τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τὰ καλαμάρια Κάρπ.

ἀρπαχτέας ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) *ἀρπαχτέας* Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀρπάχτης* καὶ τῆς καταλ. -*έας*, δι' ἣν ἰδ. -*εάς*.

Ἀρπαγας 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Μᾶς σταύρουσαν τὰ χέρια οἱ ἀρπαχτεῖδες τὸ' πουλιτείας Κοζ.*

ἀρπάχτης ὁ, Ἴων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Μάν.) Σαλαμ. Σύμ. κ.ά. *ἀρπάχτες* Πόντ. (Κερασ.) *ἀρπάχτας* Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ. *ἀρπάχτης* Λεξ. Δημητρ. (λ. *ἀρπάχτας*) *ἀρπαχτής* Λεξ. Δημητρ. Θηλ. *ἀρπάχτρα* Ἀθην. Ἀμοργ. Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) Σαλαμ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Βλαστ. Οὐδ. *ἀρπάχτικον* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρπάζω*. Τὸ *ἀρπάχτης* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ θηλ. *ἀρπάχτρα*.

Α) Οὗσ. 1) Ὅργανον ἀγκιστροειδὲς διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνέλκουν τὰ εἰς δεξαμενὰς ἢ φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλήματα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα Ἴων. (Σμύρν.) Σύμ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρπάγη* 1. β) Εἶδος ἀγκίστρου τῶν ναυτικῶν Σαλαμ. 2) Ὁ κυνόδους τοῦ ἀνθρώπου Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *σκυλλόδογτο*, *σουβλίτης*. 3) Εἶδος μαλακίου ἀραχνοειδοῦς προσκολλωμένου διὰ τῶν πλοκάμων του εἰς πᾶν ἐπιπλέον σῶμα καὶ εἰς τοὺς γυμνοὺς καὶ προξενούντος ἰσχυρὸν κνησμὸν καὶ ἐρύθημα Σαλαμ. 4) Θηλ. σαρκώδης μύλη γεννωμένη ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς γυναικὸς ὑπὸ τοῦ λαοῦ νομιζομένη ὡς τέρας ὁμοῖον πρὸς πτηνόν, τὸ ὁποῖον (οἶονεὶ ἀρπάζον) πνίγει τὸ ἔμβρυον καὶ προκαλεῖ ἔκτρωσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς μητρὸς τὸν θάνατον Ἀθην. Ἀμοργ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ.: *Ἔχει ἀρπάχτρα μέσα τῆς Λακων. Ἡ ἀρ-*

πάχτρα πνίγει τὸ παιδί Ἀθῆν. Ἐκαμε μὲ ἀρπάχτρα (ἔκαμε = ἐγέννησε) Ἀθῆν. Σὺρ. Συνών. αἰμορροῦσα. 5) Θηλ., ἐν τῇ ὑφαντικῇ θηλειᾷ ἀπὸ κλωστήν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτῶνται τὰ μιτάρια Πελοπν. (Μεσσ.)

Β) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ βιαίως ἀφαιρῶν τὰ ξένα, ἄρπαξ, κλέπτῃς Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Δάστ.) Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Μὰ σοῦ εἶναι μὲ ἀρπάχτρα ποῦ δὲν ἀφίνει τίποτις! Κέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1. 2) Ὁ ἔχων τὴν ἐξίν τοῦ ἐφορμᾶν καὶ δάκνειν, ἀρπαχτικός, μόνον τὸ οὐδ. ἐπὶ κυνὸς Πόντ. (Κερασ.): Ἀιὸς ὁ σκύλλον ἀρπάχτικον ἐν (αὐτὸς ὁ σκύλλος ἀρπαχτικός εἶναι. Ἡ σύνταξις μετὰ οὐς. ἄρσεν. κατὰ τὸ σκύλλιν ἀρπάχτικον).

ἀρπαχτικά ἐπίθ. Βιθυν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Νίσυρ. κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 208 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀρπαχτ'κὰ Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαχτικός.

Μετὰ σπουδῆς καὶ ταχύτητος, βιαστικά ἐνθ' ἄν.: Ἐφραγμὶ ἀρπαχτικά καὶ δὲ χόρτια Βιθυν. Πάαινι καὶ κάμε τῇ δουλειᾷ ἀρπαχτικά Νίσυρ. Τρώγον ἀρπαχτ'κὰ Ἀδριανούπ. Αἰν. Ἀρπαχτ'κὰ μάζονζα λάχανα Ἡπ. || Φρ. Ἀρπαχτ'κὰ τὰ μαθι τὰ γράμματα (δηλ. χωρὶς νὰ φοιτήσῃ εἰς σχολεῖον, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἑνα καὶ τὸν ἄλλον) Αἰτωλ. || Ποίημ.

Πεξεύω, 'ς τὰ πλατάνια δένω τ' ἄλλογο

κι ἀρπαχτικά τὴν πᾶνω καὶ τὴν φῖλησα

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαχτὰ 1.

ἀρπαχτικός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀρπαχτ'κὸς βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀρπαχτικός.

1) Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀρπάξῃ σύνθηθ.: Ἀρπαχτικό θηρίο. || Φρ. Ἀρπαχτικό μάτι (τὸ βλέπον μετὰ βουλιμίας).

2) Ὁ δι' ἀρπαγῆς καὶ ἐν σπουδῇ λαμβανόμενος, ὁ ταχέως ὑφαρπαζόμενος Θράκ. (Αἰν. Μέτρ. Ξάστρ. Σάκκ. Σηλυβρ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά.: Φιλεῖ ἀρπαχτ'κὸ Αἰν. Νερὸ ἀρπαχτικό (τὸ ἐν σπουδῇ πρὸς ἀποφυγὴν συναντήσεως ἄλλου προσώπου ἐκ τριῶν κρηνῶν ἐλαμβανόμενον, τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις τὴν ἐσπέραν τῆς 24 Ἰουνίου εἰς τὴν μαντικὴν τελετὴν τοῦ κλήδονα) Μέτρ. Ξάστρ. Σάκκ. Σηλυβρ. Ἐπαρε ἀπὸ τρία πηγὰδια νερὸν ἀρπαχτικὸν Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἐνα φιλεῖν ἀρπαχτικὸν ἄρπαξε, κόρη, ὥσ' μου

τὸ ἐγὼ ἂν μοιολήσω το, νὰ μὲν χαρῶ τὸ φῶς μου

(ὥσ' = δῶσε) Κύπρ. Συνών. ἀρπαξιμαίος. 3) Ὁ ταχέως ἐκτελούμενος Ἡπ.: Ἀρπαχτ'κὲς δ'λεῖες κάν'τι (κάνετε δουλειὰς ἀρπαχτικὰς αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο εἶναι ἀτελεῖς, ἐπιπόλαιαι). Συνών. ἀρπαχτὸς Α 2.

ἀρπαχτικοῦ ἐπίθ. Ἡπ. Χίος κ.ά. ἀρπαχτ'κοῦ Ἡπ. (Πρέβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαχτικός κατὰ τὰ εἰς -οῦ λήγοντα ἐπίθ. ἀλλοῦ, παντοῦ κττ.

Ἐν σπουδῇ, ταχέως ἐνθ' ἄν.: Ἀρπαχτικοῦ τρώει Χίος Ἐφραγα λίγο ἔτο' ἀρπαχτικοῦ Ἡπ. Ἀρπαχτ'κοῦ τ'ράου νὰ τοῦ κάμου Πρέβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαχτὰ 1.

ἀρπαχτικοῦθε ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρπαχτ'κοῦθι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαχτικός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦθε ὡς ἀλλοῦθε, ποῦθε κττ.

Ἀρπαχτικοῦ, ὁ ἰδ.: Ἐφραγ' ἀρπαχτ'κοῦθι κ' ἔφ'γα. Ἀρπαχτ'κοῦθι πῆρι κᾶνα δυὸ σταφύλια κ' ἔφ'ρι.

ἀρπάχτορας ὁ, Κεφαλλ. Κρήτ. ἀρπάχτορας Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρπάζω κατὰ τὸ εἰσπράχτορας.

1) Ἀνθρωπος πλεονέκτης, ἄρπαξ Στερελλ. (Ἀράχ.) Πβ. ἄρπαγας 1. 2) Χωροφύλαξ Κεφαλλ. 3) Εἰσπράκτωρ Κρήτ. Στερελλ. (Ἀράχ.): Φεύγα, γμαί' ἔφτασ' οὐ ἀρπάχτορας Ἀράχ.

ἀρπαχτὸς ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄρπαχτος Πόντ. (Τραπ.) ἄρπαχτο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρπακτός.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀνάρπαστος γενόμενος, ἡρπαγμένος — Λεξ. Περίδ. Συνών. ἄρπαστος. 2) Ὁ ἐν σπουδῇ γενόμενος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ὁσήμερον ἀρπαχτὸν δουλείαν ἐπόρεσα νὰ ποίγω (νὰ κάμω). Συνών. ἀρπαχτικός 3. β) Φρ. 'Σ τ' ἀρπαχτὰ ἐπιρρηματ., ἐν σπουδῇ, βιαστικά πολλαχ.: Μιλήσαμε - φάγαμε 'ς τ' ἀρπαχτὰ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαχτὰ.

Β) Οὐδ. οὐς. 1) Εἶδος παιδιᾶς διὰ σφαίρας Πόντ. (Κερασ.) Διὰ τὴν σημ. πβ. μεταγν. ἄρπαστὸν παρ' Ἀθῆν. 14 f «τὸ δὲ καλούμενον διὰ τῆς σφαίρας ἀρπαστὸν φαινίνδα ἐκαλεῖτο» καὶ Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. 2, 5, 15 «τοῦτο ὄφει ποιοῦντας καὶ τοὺς σφαιρίζοντας ἐμπείρους» οὐδεὶς αὐτῶν διαφέρεται περὶ τοῦ ἀρπαστοῦ ὡς περὶ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ».

2) Ἀγκιστροειδὲς ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνέλκουν τὰ εἰς τὰ φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλήματα Θράκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπάγη 1.

ἀρπαχτουλλᾶς ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τῆς καταλ. -ουλλᾶς.

1) Ἀρπαξ, πλεονέκτης: Τσοῖταξε τὸν ἀρπαχτουλλᾶ πόσα παίρει! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1. 2) Οὐς., ἀρπαγή, διαρπαγή: Ἐκάμαν ἀρπαχτουλλᾶν. || Φρ. Ἐούλεψε ὁ ἀρπαχτουλλᾶς (ἔγινε διαρπαγή. Συνών. φρ. δούλεψε ὁ πενταδάχτυλος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπαγή.

ἀρπαχτοχέρης ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τοῦ οὐς. χέρη.

Ἀρπαξ, κλέπτῃς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1.

ἀρπαχτοψωμᾶς ὁ, Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τοῦ οὐς. ψωμί.

Ἀνθρωπος ἀρπάζων, κλέπτων ψωμί: Ξέρεις πῶς μὲ λέν ἐμένα; ἀρπαχτοψωμᾶ καὶ κοφτοδορῶμη (ἐκ σατιρικοῦ διαλόγου παρὰ ΔΚαμπούρογλ. Μνημ. Ἱστορ. Ἀθῆν. 1, 269).

ἀρπαχτοψώμι τό, ἀμάρτ. ἀρπαχτοψώμ' Θιάς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπάχτης καὶ τοῦ οὐς. ψωμί.

Τὸ πτυάριον τοῦ κλιβάνου διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγουν καὶ ἐξάγουν τοὺς ἄρτους.

ἀρπεδόνα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Ὁρ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. Χίος κ.ά. ἀρπιδόνα Λήμν. Μακεδ. (Μελέν.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀρπεδών.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ τελευταῖα νήματα τοῦ στήμονος διὰ τῶν ὁποίων δὲν δύναται πλέον νὰ διέρχεται ἡ κερκὶς ἔνεκα τῆς βραχύτητος αὐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἀποκόπτονται τοῦ ὑφάσματος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. Ὁρ.) Λήμν. Μακεδ. (Μελέν.) Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ.ά. Συνών. ἀκρόθαλλο 1, ἀρπεδόνη 1, ἀρπεδόνηα (ἰδ. ἀρπεδόνη 2), κρόσσια (ἰδ. κρόσσι), ξύφασες (ἰδ. ξύφασι), περίσσεις (ἰδ. περίσσιος). 2) Πληθ., ράκη Εὐβ. (Κουρ.) Χίος: Φορεῖ κατ' ἀρπεδόνας! Χίος Γένησανε τὰ ροῦχα τὸν ἀρπεδόνας Κουρ. Συνών. ἀρπεδόνη 3. 3) Ποσότης νήματος διπλοῦ στριμμένου ὅση χρειάζεται ἀπαξ διὰ τὴν βελόνην, μὲ ἀβελονεῖ Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) Τσακων. Συνών. ἀρπεδόνη 2.

